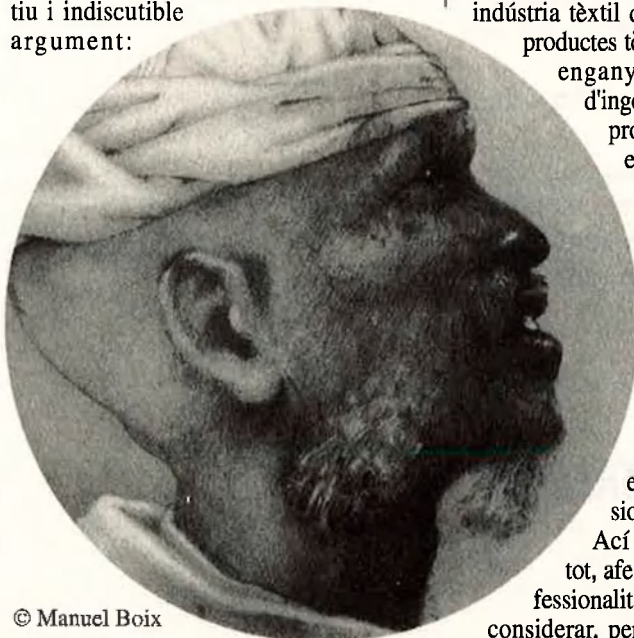

Els professionals intocables

Sempre m'han copsat l'atenció els que, treballant per a un polític de projecció dubtosa, s'autoproclamen professionals i, per tant, insisteixen que no han de compartir les idees del polític que els sustenta. És el cas, per exemple, de Lluís Fernández, el director de la Mostra, o de Manuel Àngel Conejero, director del Palau de la Música. Tots dos han insistit que accepten els càrrecs oferts per Vicent González Lizondo perquè són *professionals*. Un argument de l'estil, fou l'esgrimit en aquesta mateixa revista per Jordi Garcia Candau, que es refugiava en el seu "professionalisme" per justificar l'escàs protagonisme que tenia en el partit, contràriament a l'actuació dels antics directors de TVE (Calvino i Miró).

I a mi, aquesta substanciosa taxa de professionalitat valenciana em sorprèn. D'alguna manera, aquests individus es refugien el terme *professional* i l'empren com a escut de protecció contra qualsevol crítica desagradable. Si intentem atacar la dubtosa ètica d'aquests senyors, ràpidament es defensaran amb un definitiu i indiscutible argument:

© Manuel Boix

"¡Ep! que sóc un professional!". Tot resulta ja, doncs, inútil: els menjapans recorren a la consciència judeo-cristiana: a aquell vell paradigma de "guanyaràs el pa amb la suor del teu front", i tota argumentació contrària adopta, a mesura que la desenvolupes, la qualitat d'una blasfèmia intolerable.

Tanmateix, crec que una cosa no lleva l'altra. Vull dir, que entra dins de les possibilitats ser un professional i, alhora, un indesitjable. Pense en aquest moment en el nazi professional que cremava sense gaire remordiment una generació de jueus. O en el sicari, assassí professional, que mata el fiscal que té a la presó els *capos* de la *cosa nostra*. O en l'industrial de l'armament, en els piròmans contractats per una empresa paperera, en la indústria tèxtil que allibera a l'Albufera productes tòxics o en el timador que enganya de nou una anciana d'ingenuïtat entenedidora. Són professionals que fan amb eficàcia i discreció (premisses suggerides per Garcia Candau) el seu treball.

No voldria que interpretàreu que els senyors abans citats són exactament d'aquesta classe de gent, ni que creguéreu que faig demagògia. Tan sols vull evidenciar que ser professional no és sinònim de res. Ací al País Valencià, fins i tot, afegiria que sobra tanta professionalitat, i falta afició. Podríem considerar, per exemple, Amadeu Fa-

bregat, director de la indigència, que ha deixat de ser un aficionat a la poesia i a l'assaig per convertir-se en un -cerquem l'adjectiu- monstruós acròbata del mal gust televisiu. O en Emili Piera, que des d'aquella informació correcta i senzilla que feia des d'Aitana, en el seu valencià planer i de Sueca, ha passat a torturar-nos diàriament en un diari local, amb un espanyol retrògrad i barroer. O en tots aquests polítics i periodistes que escriuen el seu nom en valencià, data fòssil d'un passat oblidat, i fomenten la desaparició de la llengua que un dia van defensar.

Em fa, però, l'efecte -com més hi pense- que en el fons ens trobem amb l'ofici més vell de la humanitat. I és que sens dubte els grans *professionals* de la història de la humanitat han estat aquells cossos de treball antic i llavis sadollats de mossos. Dones de trista procedència que, perdudes sempre en la metàfora de la seua activitat, han fet del seu cos escenari de suor i angoixa. La prostituta no és més que la primera evidència de la *professionalitat* -tal com l'entén Conejero- amb què la histò-

ria, des d'Eva, va anunciar el mal amb què l'home hauria de lluitar tota la seua existència. I la diferència entre vendre el seu cos o la seua ment al preu més alt a mi em sembla inexistent. Ens trobem, doncs, amb veritables meretrus intel·lectuals que converteixen aquest país en un bordell d'una sordidesa esgarriadora: en un munt de gentola que han assolit l'alcaldia, els mitjans de comunicació, el poder.

Falta afició i sobren professionals. O, dit d'una altra manera, falten professionals aficionats. En aquest país de romanços i galindaines, l'únic que sembla produir una veritable afició desinteressada és, a banda del futbol, la filologia. Tan sols al carrer de la Bosseria, al centre de la ciutat de València, he comptabilitzat més d'una dotzena i mitja d'acreditats filòlegs que, mentre venen matalasos, llibretes, rajoles, pipes o clòtxines, empen paraules desconegudes de l'estil de l'lemosí o llengua valenciana. Homes de sang tumultuosa que, aferrats esbravament a la seua identitat valenciana, desenvolupen entre escarafalls i borrumballes l'única afició espontània que els surt del cor: *filologar*. I d'aquesta manera, entre els professionals i els aficionats que la Mare Naturalesa ens ha proporcionat, anem fent país.

Martí Domínguez

¿És València una nació?

Fa unes setmanes em va arribar una carta d'una revista, anomenada *Espenta*, que, amb motiu del 9 d'Octubre, em demanava la meua opinió personal i la meua resposta escrita a aquesta pregunta: "¿és València una nació?".

La carta en qüestió, per la seua ortografia vacil·lant i mancada d'accent, semblava provenir d'algun grup inquiet, de caràcter cívic-cultural, jove i valencianista, més o menys pròxim -diria jo- a la ideologia lingüística que políticament representa UV, o així ho vaig veure. Per això, potser, la meua primera reacció instintiva va ser llançar aquell full mecanografiat a la paperera. Tot d'una, però, vaig repensar-ne el gest i vaig decidir contestar-los educadament la seua carta. Si ells havien tingut el detall de demanar-me respectuosament la meua opinió, tot considerant-me un "dels valencians de major relleu del moment", just era que jo els correspongués. Detall per detall. I discrepàncies al marge.

És així com, amb la millor de les voluntats, vaig contestar privadament aquella carta i ara en faig pública una part: la que expressa el meu pensament al respecte de la pregunta que encapçala aquest article.

Accepte, per tant, la discussió del tema: "¿És València una nació?". I l'accepte, d'entrada.

M'explique: entenc i podria acceptar, com una de les possibles utopies, una mena d'*estat valencià*, dins o fora d'Espanya, dins o fora dels Països Catalans, etc. De la mateixa manera que puc acceptar una ciutadania espanyola si aquesta no m'impedeix ser plenament valencià. O una ciutadania catalana. O qualsevol altra. Vull dir que estic obert a qualsevol tipus de realitat i d'organització polítiques sempre que salvaguarden la identitat irrenunciable del poble valencià.

I diré més: com la idea de nació crec

que naix de la voluntat d'afirmació d'un poble i de la seua autoestima col·lectiva, seria capaç d'acceptar el concepte de *nació valenciana* si mai la majoria del poble valencià exigira democràticament aquesta condició de ser. Pense, però, que de la mateixa manera que la història ens ha fet compartir durant segles una trajectòria comuna (i una llengua i una tradició cultural) amb mallorquins i catalans, seria molt positiu per als valencians arribar a compartir un futur amb els nostres pobles germans.

El que no puc acceptar és l'anarquia ortogràfica i lingüística. Una anarquia perillosíssima que ens debilita com a poble, llengua i cultura davant la resta dels pobles europeus. No puc acceptar una mala còpia del caos gallec que únicament condueix a l'empobriment cultural, a l'abandó de la llengua escrita per part de les institucions i a la pèrdua de força i de prestigi en el context europeu. Si volem un futur valencià per a la llengua que parlem, hem de treballar conjuntament, des de les diferenciacions històriques de tipus dialectal, amb els catalans i els mallorquins per al reconeixement internacional de la nostra llengua. En som massa pocs per a dividir-nos. I la divisió només conduirà a la *desaparició nacional* dels més dèbils actualment, que som els valencians. ¿Serà mai possible arribar a una entesa capaç de donar-nos il·lusió i possibilitats de futur? ¿És aquesta una altra bella i impossible utopia?

Així és com pense jo, ara mateix. I gràcies, per recordar-vos-en, de mi, fill com sóc d'un poble inexistent. I si voleu un debat, sempre que siga raonat i civil, hi estic disposat.

Josep Piera